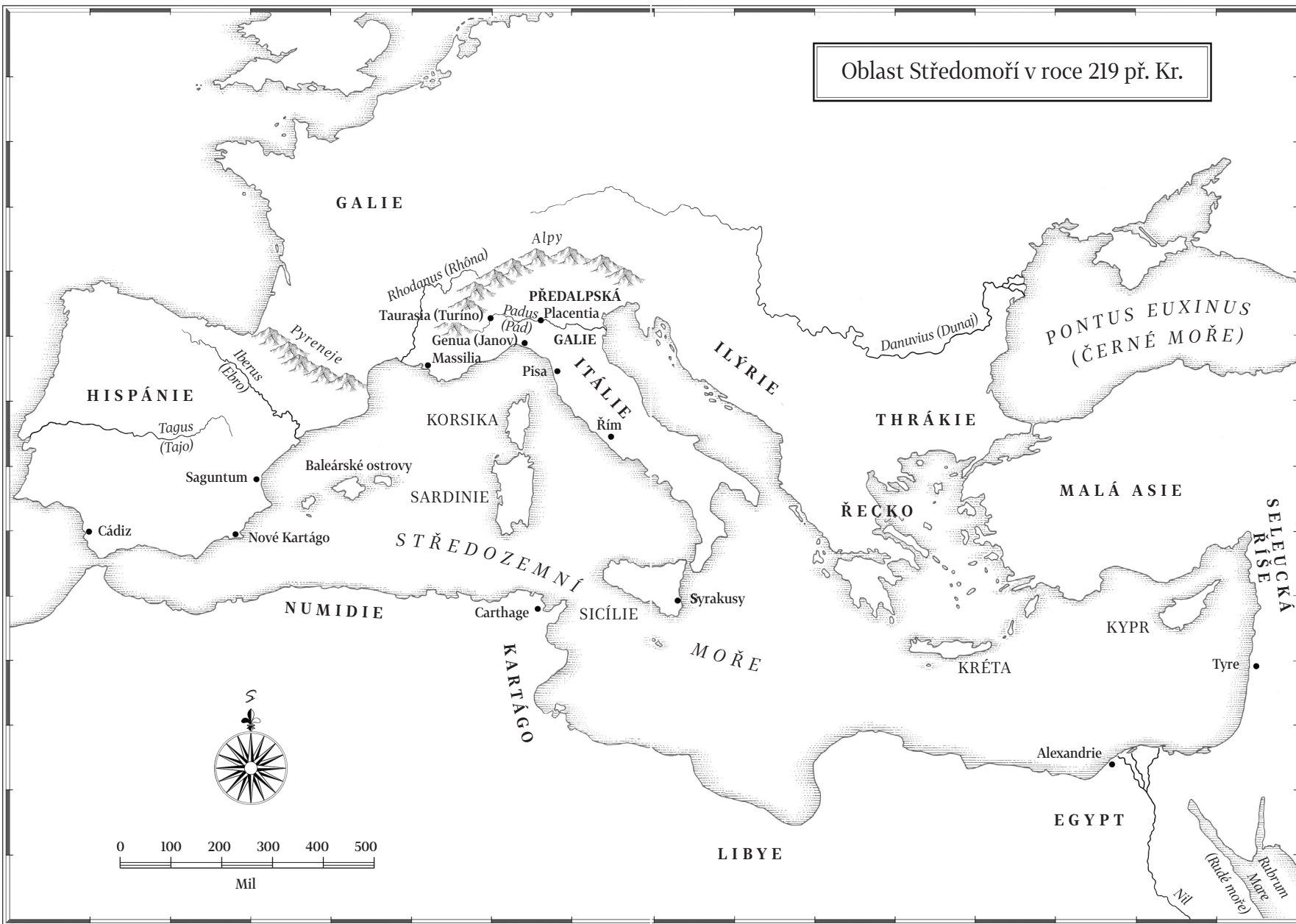

Oblast Středomoří v roce 219 př. Kr.

Hanno

Kartágo, jaro

„**H**anno!“ zavolal na něj otec a jeho hlas se odrazil od barevných stěn se štukovou výzdobou. „Už musíme jít.“ Hanno opatrně překročil stoku, která odváděla tekutý odpad do jímky na ulici, a ohlédl se. Byl rozpolcený, protože si musel vybrat mezi povinností a vábením kamaráda Suniatona. Politické schůze, kam musel z otcova rozhodnutí chodit, ho příšerně nudily. Dosud všechny probíhaly úplně stejně. Skupina veledůležitě se tvářících starců, co se viditelně moc rádi poslouchali, vedla nekonečné debaty o tom, jak moc se Hannibalovi vyplatí bojové akce v Hispánii. Hannův otec Malchus a jeho nejbližší spojenci, kteří Hannibala podporovali, skoro celou dobu mlčeli, a teprve když stařešinové domluvili, postupně se zapojili do diskuse. Malchus pravidelně jako poslední a jeho slova se jen zřídka měnila. Hannibal, který velel v Hispánii už tři roky, odváděl skvělou práci. Upevňoval moc Kartága nad divokými místními kmeny, budoval disciplinovanou armádu, a především plnil městské pokladny stříbrem z tamních dolů. Kdo jiný projevoval takovou statečnost a oddanost, díky které bohatlo i Kartágo? Tím, že chránil kmeny, na něž útočilo Saguntum, oddaný spojenec Říma, budoval neomezenou moc kartaginského lidu v Hispánii. Z toho důvodu by měli mladého Hannibala nechat, ať postupuje podle vlastního uvážení.

Hanno věděl, že politici se tak chovají ze strachu, který částečně mírní pomyslení na Hannibalovo vojsko, a z chamtivosti, kterou zase do jisté míry uspokojují lodě plné drahého

kovu připlouvající z Hispánie. Proto se Malchovi pravidelně dařilo pečlivě volenými slovy přesvědčit senát, aby se postavil na Hannibalovu stranu. Jenže to vždycky trvalo nekonečné hodiny. Neustálé politikaření Hanna rozčilovalo a měl sto chutí říct těm starým hlupákům, co si o nich doopravdy myslí. Samozřejmě by nikdy otce takhle nezostudil, ale taky nechtěl prožít další den zavřený v senátu. To nápad vyjet si na ryby byl daleko lákavější.

Ani ne před týdnem dorazil jeden z Hannibalových posílů, co pravidelně přivážel otci zprávy z Hispánie. Noční setkání měla být tajná, ale Hanno si brzy zařadil toho bledého důstojníka v pláštěnce. Jeho starší bratři, Sapho a Bostar, se jejich schůzek už nějakou dobu účastnili a Bostar mu potom – musel však přísahat, že o tom bude mlčet – prozradil jejich obsah. A teď když to šlo, prostě nepozorovaně poslouchal. Stručně řečeno, Hannibal žádal po Malchovi a jeho spojencích, ať mu u politiků zajistí podporu dalších kroků. Rozhodující útok na Sagunto se blížil, ale válka s Římem, odvěkým nepřitelem Kartága, byla zatím v nedohlednu.

Znovu se chodbou vedoucí na hlavní nádvoří rozlehl hluboký přísný hlas a tentokrát už zněl dost rozmrzele. „Tak, Hanno? Přijdeme pozdě.“

Hanno se zarazil. Z otcových výčitek, které ho jistě čekají, si mnoho nedělal, spíš mu vadilo, že ho zklame. Coby potomek jedné z nejstarších rodin v Kartágu šel ostatním příkladem a očekával, že jeho tři synové se budou chovat stejně. Sedmnáctiletý Hanno byl nejmladší a tyto zásady porušoval nejčastěji. Malchus od něj z nějakého důvodu očekával víc než od Sapha a Bostara. Aspoň tak to Hannovi připadalo. Jenže zemědělství, tradiční zdroj jejich příjmů, ho moc nezajímalo. Jeho fascinovalo válečnictví, jemuž dával přednost i otec, ale prozatím mu bylo vzhledem k jeho mládí zapovězeno. Bratři měli každým dnem vyplout do Hispánie. Tam si určitě získají slávu při dobývání Sagunta. Hanno byl zklamaný a zlobil se. Mohl se zatím jen zdokonalovat v jízdě na koni a zacházení se zbraní. Život, co mu předurčil otec, je taková nuda, pomyslel si. Nechtěl se řídit otcovými oblíbenými hláškami, že trpělivost růže přináší nebo že kdo si počká, ten se dočká.

„Dělej,“ naléhal Suniaton a udeřil ho do paže. Ukázal hlavou směrem k přístavu, až mu zlaté náušnice zacinkaly. „Rybáři objevili za svítání v zátocě obrovské hejno tuňáků. Když nám bude Melqart nakloněný, ryby tam zůstanou. Nalovíme jich spousty. Pomysli, kolik si vyděláme peněz.“ Potom zašeptal: „Vzal jsem otci ze sklepa amforu vína. Na člunu ho spolu vypijeme.“

Hanno nedokázal odolat kamarádově nabídce, a tak neposlouchal Malchův hlas, který se blížil. Tuňák byl jedna z nejdražších ryb ve Středomoří. Jestli je hejno při pobřeží, byla by škoda takovou příležitost nevyužít. Vyšel na rozježděnou cestu a ještě jednou se podíval na symbol vytesaný do kamenné desky před vchodem do domu s rovnou střechou. Byl to trojúhelník postavený na špičce s plochou stranou nahoře a pak kruh, který znázorňoval hlavní božstvo jeho lidu. Jen málokteré obydlí ho nemělo. Hanno požádal Tanit za odpuštění, že neposlechl přání otce, ale byl tak natěšený, že zapomněl boží matku poprosit o ochranu.

„Hanno!“ Teď se otcův hlas ozval opravdu blízko.

Mladíci už na nic nečekali a rychle se vmísili do davu. Obě jejich rodiny bydlely nedaleko kopce Byrsa. Na vrcholu, kam vedlo monumentální schodiště se šedesáti schody, stál obrovský chrám zasvěcený Eshmounovi, bohu plodnosti, zdraví a blahobytu. Suniaton žil s rodiči v rozlehlém komplexu za svatyní, kde jeho otec sloužil jako kněz. Eshmuniaton, který dostal jméno na počest tohoto boha a zkráceně se mu říkalo Suniaton nebo jen Suni, byl Hannův nejstarší a nejlepší kamarád. Ti dva spolu strávili skoro každý den od chvíle, kdy začali chodit.

Ostatní sousedé byli většinou starousedlíci. Byrsa patřila k nejbohatším částem, jak dokazovaly rovné ulice a pravoúhlé křižovatky. Většina křivolakých ulic ve městě nebyla širší než deset kroků, ale tady byly v průměru dvakrát tak široké. Kromě bohatých obchodníků a vysokých vojenských důstojníků tady bydleli i soudci a mnozí představitelé města. Z toho důvodu Hanno utíkal a díval se pod nohy na udusanou hlínu a časté odpadní jímky. Mnozí tady ho znali. Hlavně si nepřál, aby ho zastavil někdo z Malchových početných politických protivníků. Kdyby ho odvěkli za ucho domů, bylo by to ponižující a potupilo by to jeho rodinu.